DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
5. juni 1997 *

I sag C-105/94,

angående en anmodning, som Tribunale civile e penale di Ravenna (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Ditta Angelo Celestini

mod

Saar-Sektkellerei Faber GmbH & Co. KG,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 30 og 36 samt artikel 74, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 84, s. 1), jf. Kommissionens forordning (EØF) nr. 2676/90 af 17. september 1990 om fastsættelse af fælles analysemetoder for vin (EFT L 272, s. 1),

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G.F. Mancini, og dommerne G. Hirsch (referende dommer) og H. Ragnemalm,

* Processprog: italiensk.

generaladvokat: N. Fennelly
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Ditta Angelo Celestini ved advokat Fausto Capelli, Milano, og advokat Giacomo Damiani, Ravenna

— Saar-Sektkellerei Faber GmbH & Co. KG ved advokat Elena Zanni, Ravenna

— den italienske regering ved afdelingschef, professor Umberto Leanza, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, bistået af statens advokat, Maurizio Fiorilli

— Det Forenede Kongeriges regering ved Stephen Braviner, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Antonio Aresu, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 20. juni 1996 er afgivet mundtlige indlæg af Ditta Angelo Celestini ved Fausto Capelli, af Saar-Sektkellerei Faber GmbH & Co. KG ved advokat Klaus Rohwedder, Mainz, af den tyske regering ved afdelingschef Ernst Röder, Forbundsøkonomiministeriet, af den italienske regering ved Maurizio Fiorilli og af Kommissionen ved Antonio Aresu,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. september 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 2. marts 1994, indgået til Domstolen den 29. marts 1994, har Tribunale civile e penale di Ravenna i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt tre spørgsmål vedrørende fortolkningen af samme traktats artikel 30 og 36 samt af artikel 74, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 84, s. 1), jf. Kommissionens forordning (EØF) nr. 2676/90 af 17. september 1990 om fastsættelse af fælles analysemetoder for vin (EFT L 272, s. 1).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem Ditta Angelo Celestini (herefter »Celestini«) med hjemsted i Barbiano di Cotignola (Italien), som fremstiller vin, og selskabet Saar-Sektkellerei Faber (herefter »Faber«) med hjemsted i Trier (Tyskland), der fremstiller mousserende vin. Tvisten angår en vinforsendelse, som de tyske myndigheder beslaglagde og sendte retur til Italien, idet myndighederne gjorde gældende, at der forelå fortyndet vin.

3 I januar 1991 indgik parterne i hovedsagen en salgskontrakt, hvorefter Celestini skulle levere 10 000 hl rød bordvin til Faber.

4 Varen blev leveret i to forsendelser af nogenlunde samme størrelse. I modsætning til den første forsendelse blev den anden forsendelse, der var ledsaget af analysecertifikater — hvis nøjagtige indhold ikke klart er blevet oplyst af parterne, men

som ikke angik vandtilsætning — efter indførslen underkastet kontrol af de tyske myndigheder. I retsmødet har den tyske regering præciseret, at vinen først var blevet analyseret efter de traditionelle metoder, og at det alene var for at støtte de således opnåede resultater, at laboratoriet i Trier derpå anvendte den metode til analyse af vin, som kaldes »fastsættelse af isotopforholdet O^{18}/O^{16} i vinens vandindhold« (herefter »iltforhold 16/18-metoden«).

5 Iltforhold 16/18-metoden, der også kaldes »søgning« eller »metode« med »magnetisk resonans«, skal efter det oplyste fastslå tilsætningen af vand til vin ved hjælp af massespektrometri i for isotopforhold (SMRI). Den består i det væsentlige af en analyse af isotoperne af ilt (O), som findes i vandmolekylerne (H_2O) i vinen. Iltatomerne fremtræder i naturen under tre forskellige isotopformer: formen O^{16} (99,8% af helheden), herefter O^{17} (0,04% af helheden) og O^{18} (0,16% af helheden). Ved analysen af forholdet mellem isotoperne O^{18}/O^{16} i vinprøvernes vand tager den nævnte metode hensyn til det forhold, at vand fra planteriget har flere isotoper af typen O^{18} end regn- eller kildevand.

6 Ifølge de af laboratoriet i Trier foretagne analyser var den pågældende vin blevet tilsat vand. Vinen blev derfor beslaglagt af de kompetente tyske myndigheder. På initiativ af parterne i hovedsagen foretog andre laboratorier derefter analyser med divergerende resultater.

7 Efter anmodning fra Faber sendte de tyske myndigheder til slut vinen retur til Italien, hvor en del af vinen blev sendt til destillation, mens en anden del på ny blev oplagret hos Celestini, som i mellemtiden havde opsagt salgskontrakten.

8 Forordning nr. 822/87 definerer vin i bilag I, punkt 10, som der med nedenstående ordlyd henvises til i forordningens artikel 1, stk. 4, litra a), således:

»*Vin:* Det produkt, som fremstilles udelukkende ved alkoholisk, fuldstændig eller delvis gæring af friske druer, persede eller upersede, eller af druemost.«

9 Artikel 15, stk. 4, i samme forordning forbyder tilsætning af vand med forbehold af undtagelser, der fastsættes af Rådet. En sådan ønologisk praksis er aldrig blevet tilladt i fællesskabsbestemmelserne; navnlig figurerer tilsætning af vand ikke i bilag VI til forordningen, som indeholder fortegnelsen over tilladte ønologiske fremgangsmåder og behandlingsmetoder.

10 Artikel 73, stk. 1, i forordning nr. 822/87 bestemmer i det væsentlige, at vin, »som har været genstand for ønologiske fremgangsmåder, der ikke er tilladte efter fællesskabsbestemmelserne eller, i mangel deraf, efter national lovgivning, [må] ikke udbydes eller leveres til direkte konsum«.

11 Med hensyn hertil bestemmes det i artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1972/78 af 16. august 1978 om gennemførelsesbestemmelser for ønologiske fremgangsmåder (EFT L 226, s. 11):

»Vine, som ... er uegnede til direkte konsum, må ikke uden gyldig grund opbevares af en producent eller en handlende. De kan destrueres, men må kun forsendes, hvis de er bestemt til et destilleri, en eddikefabrik eller en virksomhed, som anvender dem til industrielle formål eller til industriprodukter ...«

12 Hvad angår kontrolmetoderne fastsætter artikel 74 i forordning nr. 822/87 som ændret ved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 1972/87 af 2. juli 1987 (EFT L 184, s. 26), i stk. 1:

»1. Efter fremgangsmåden i artikel 83 fastsættes:

a) analysemetoderne til bestemmelse af indholdet af de produkter, der er nævnt i artikel 1, og regler, som gør det muligt at fastslå, om disse produkter har undergået en behandling, der er i strid med de tilladte ønologiske fremgangsmåder

...«

13 Stk. 2 i samme bestemmelse fastsætter følgende:

»Er de i stk. 1 nævnte fællesskabsanalysemetoder eller regler ikke fastsat for påvisning og bestemmelse af indholdet af de eftersøgte stoffer i det pågældende produkt, gælder dog:

a) de analysemetoder, der er godkendt af generalforsamlingen for Det Internationale Vinkontor (OIV), og som dette kontor har offentliggjort, eller

b) ...

c) såfremt der ikke foreligger en af de under litra a) og b) nævnte metoder og som følge af den pågældende metodes nøjagtighed, repeterbarhed og reproducerbarhed,

— en analysemetode, der er tilladt i den pågældende medlemsstat, eller

— om nødvendigt, enhver anden egnet analysemetode.«

14 Artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 2048/89 af 19. juni 1989 om generelle regler for kontrollen inden for vinsektoren (EFT L 202, s. 32) bestemmer:

»1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at forbedre kontrollen med overholdelsen af forskrifterne for vinsektoren, navnlig inden for de særlige områder, der er omhandlet i bilaget.

2. Kontrollen inden for de i bilaget nævnte områder foretages systematisk eller i form af stikprøver ...«

Efter artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2048/89 er analysemetoderne de, der omhandles i artikel 74 i forordning nr. 822/87.

15 På grundlag af artikel 74, stk. 1, i forordning nr. 822/87 udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 2676/90 af 17. september 1990 om fastsættelse af fælles analysemetoder for vin (EFT L 272, s. 1). Denne forordning beskriver imidlertid ikke metoder, hvorefter det kan afgøres, om vinen er blevet tilsat vand.

16 Celestini anser iltforhold 16/18-metoden for ulovlig. Firmaet gør derfor gældende, at da Faber ikke har modtaget vinforsendelsen og heller ikke har anfægtet beslaglæggelsen, må Faber erstatte den herved lidte skade i medfør af den italienske civillovbogs artikel 2043 vedrørende retsstridige handlinger.

17 Den 23. juni 1993 sagsøgte Celestini følgelig Faber for Tribunale di civile e penale di Ravenna med påstand dels om, at Faber kendes ansvarlig for disse undladelser og den herved forvoldte skade, dels om, at det tillades Celestini at se bort fra den tyske forvaltningsmyndigheds foranstaltning og sælge det vinparti, som er oplagret i dets kældre.

18 Da den nationale ret finder, at Faber må frifindes for Celestini's påstande, såfremt iltforhold 16/18-metoden er lovlig, har den anmodet Domstolen om præjudicielt at afgøre følgende spørgsmål:

»1) Skal EØF-traktatens artikel 30 fortolkes således, at den forbyder en medlemsstat at træffe en afgørelse, som hindrer indførsel og markedsføring på sit område af et parti vin hidrørende fra en anden medlemsstat, når den pågældende vin er ledsaget af behørige analyseattester i oprindelseslandet, hvorved det godtgøres, at vinen er i fuld overensstemmelse med gældende fællesskabslovgivning?

2) Er der i det i spørgsmål 1 omhandlede tilfælde i EØF-traktatens artikel 36 hjemmel for indførselsmedlemsstaten til at se bort fra de analyseresultater vedrørende vinen, som er opnået i udførselsmedlemsstaten, og at anse sig for beføjet til at varetage de tvingende hensyn til artikel 36 ved anvendelse af

en metode til analyse af vinen, der hviler på isotopsøgning af ilten, jf. spørgsmål 3?

3) Indeholder artikel 74, stk. 2, litra c), i forordning (EØF) nr. 822/87, sammenholdt med bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 2676/90, hjemmel for at anse resultaterne fra en analyse udført isoleret af et parti vin med metoden benævnt 'isotopisk iltsøgning 16/18' for lovlige og troværdige, idet de er nøjagtige, repeterbare og reproducerbare som omhandlet i nævnte artikel 74, såfremt der a) ikke findes en databank, som indeholder oplysninger om egenskaberne ved en vin fra et bestemt område indsamlet systematisk i flere vinproduktionsår og således beskafne, at de udgør et rimeligt sammenligningsgrundlag, b) som bevismateriale udelukkende anvendes de analyseværdier vedrørende magnesium, askeindhold osv., der bl.a. på grundlag af de foretagne analyser fremstår som uensartede og indbyrdes modstridende?«

Spørgsmålet, om de præjudicielle spørgsmål kan realitetsbehandles

19 Kommissionen, der støttes af den tyske regering, har anført, at de præjudicielle spørgsmål ikke bør realitetsbehandles, da de italienske retter ikke har kompetence til at påkende tvisten i hovedsagen, da forelæggelseskendelsen ikke indeholder en tilstrækkelig fuldstændig og præcis beskrivelse af sagens faktiske og retlige sammenhæng, da sagsbehandlingen for den nationale ret er af fiktiv karakter, og da de forelagte spørgsmål endelig er uden betydning.

20 Disse argumenter kan ikke tiltrædes. Med hensyn til de italienske retters påståede manglende internationale kompetence, og derfor også Tribunale civile e penale di Ravenna's, skal henvises til, at det ikke tilkommer Domstolen at undersøge, om forelæggelsesbeslutningen er truffet i overensstemmelse med de nationale bestemmelser vedrørende retternes sammensætning og virkemåde (jf. bl.a. dom af 11.7.1996, sag C-39/94, SFEI m.fl., Sml. I, s. 3547, præmis 24). Det samme må antages, når det som i den konkrete sag drejer sig om en international kompetence,

som skal fastlægges på grundlag af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT L 304, s. 36, — som ændret, s. 77), med undtagelse af de tilfælde, hvor denne konventions bestemmelser udtrykkelig gøres til genstand for en præjudiciel anmodning.

21 Hvad angår de øvrige argumenter, der er fremsat med henblik på at påvise, at de forelagte spørgsmål ikke kan realitetsbehandles, henvises til, at det ifølge Domstolens faste praksis udelukkende tilkommer de nationale retter, for hvem en tvist verserer, og som har ansvaret for den retsafgørelse, der skal træffes, at bedømme efter sagens konkrete omstændigheder, om det er nødvendigt at indhente en præjudiciel afgørelse for at kunne afsige dom i hovedsagen, og om de spørgsmål, som retten forelægger Domstolen, er relevante (jf. bl.a. dom af 14.12.1995, sag C-387/93, Banchero, Sml. I, s. 4663, præmis 15). Når de af den nationale retsinstans stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af en bestemmelse i fællesskabsretten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse herom (jf. bl.a. dom af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 59).

22 Domstolen har imidlertid også antaget, at den under ganske særlige omstændigheder med henblik på at efterprøve sin egen kompetence er beføjet til at undersøge de omstændigheder, hvorunder den nationale domstol har forelagt sagen (jf. herved dom af 16.12.1981, sag 244/80, Foglia, Sml. s. 3045, præmis 21). Afvisningen af at behandle en anmodning fra en national ret er kun mulig, når det klart fremgår, at den af den nationale retsinstans ønskede fortolkning eller vurdering af en fællesskabsbestemmelses gyldighed savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller når problemet er af hypotetisk karakter, og Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (jf. bl.a den ovennævnte Bosman-dom, præmis 61).

23 Således forholder det sig ikke i denne sag. Ganske vist har hverken Celestini eller Faber, der begge anfægter lovligheden af iltforhold 16/18-metoden, ikke rejst sag ved de tyske retter, der er enekompetente til at træffe afgørelse vedrørende den retsakt, ved hvilken de tyske myndigheder erklærede den pågældende vin uegnet til menneskelig konsum. Denne konstatering er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkelig til at antage, at den præjudicielle anmodning ikke kan behandles. Af sagens akter

fremgår det i øvrigt ikke på nogen åbenbar måde, at parterne i hovedsagen forinden er blevet enige om at anmode Domstolen om en afgørelse ved hjælp af en fiktiv tvist, således som tilfældet var i den ovennævnte Foglia-sag.

24 Det må herefter fastlås, at Domstolen i denne sag råder over tilstrækkelige faktiske og retlige oplysninger til, at den kan give en nyttig besvarelse af de forelagte spørgsmål.

25 Hvad endelig angår relevansen af de forelagte spørgsmål har den nationale ret forklaret, at såfremt Domstolens besvarelse indebærer, at iltforhold 16/18-metoden er forenelig med fællesskabsretten, må Celestini's søgsmål føre til frifindende dom. Inden for sagens rammer tilkommer det ikke Domstolen at rejse tvivl om denne bedømmelse.

26 Det følger af de ovenstående bemærkninger, at Domstolen er kompetent til at besvare de spørgsmål, som er forelagt af Tribunale civile e penale di Ravenna.

Første og andet spørgsmål

27 Med det første og andet spørgsmål, som bør behandles samlet, spørger den nationale ret reelt, om traktatens artikel 30 og 36 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat underkaster en vin fremstillet i en anden medlemsstat en kontrol for at fastslå, om vinen opfylder fællesskabskravene, selv om vinen er ledsaget af forskriftsmæssige analysecertifikater udstedt af laboratorier, som er behørigt autoriseret i oprindelsesmedlemsstaten.

28 Celestini og den italienske regering har gjort gældende, at de tyske myndigheders afvisning af at anerkende den i Italien foretagne kontrol er en krænkelse af det almindelige princip om, at medlemsstaterne gensidigt skal anerkende hinandens kontrolforanstaltninger, hvilket princip følger af traktatens artikel 30. De tyske myndigheders adfærd kan heller ikke retfærdiggøres i medfør af traktatens artikel 36.

29 Denne opfattelse kan ikke tiltrædes. Der må, som anført af Det Forenede Kongeriges regering og af Kommissionen, henvises til, at fremstilling og markedsføring af vin er undergivet reglerne i den fælles markedsordning for dette produkt, hvilke regler fremstår som detaljerede og præcise.

30 Således forbyder artikel 15, stk. 4, i forordning nr. 822/87, at vin tilsættes vand, idet vandtilsætning er en ønologisk fremgangsmåde, der ikke er tilladt efter samme forordnings artikel 73.

31 Med henblik på at sikre overholdelse af ønologisk korrekte fremgangsmåder pålægger artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 2048/89 medlemsstaterne pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at forbedre kontrollen. Efter bestemmelsens stk. 2 har staterne ikke pligt til at foretage kontrollen i form af stikprøver, men kan foretage denne systematisk.

32 Disse bestemmelser i den afledte fællesskabsret skal i videst muligt omfang fortolkes i overensstemmelse med traktatens bestemmelser og EF-rettens almindelige grundsætninger (jf. bl.a. dom af 10.7.1991, forenede sager C-90/90 og C-91/90, Neu m.fl., Sml. I, s. 3617, præmis 12).

33 De i artikel 3 i forordning nr. 2048/89 nævnte kontrolmetoder er ikke lovlige, dersom deres anvendelse stiller vine fra andre medlemsstater ringere og således udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion,

der forbydes ved traktatens artikel 30 (dom af 30.9.1975, forenede sager 89/74, 18/75 og 19/75, Arnaud m.fl., Sml. s. 1023, præmis 13). Kontrollen må derfor fremstå som ikke-diskriminerende.

34 I Domstolens dom af 22. marts 1983 (sag 42/82, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 1013, præmis 54) antoges det i øvrigt i relation til den dagældende fællesskabslovgivning, at de kontrolforanstaltninger, der gennemføres, skal være påkrævet for at nå de mål, der forfølges, og må ikke skabe hindringer for indførslerne, der står i misforhold til disse mål. Det følger heraf, at indførselsmedlemsstatens myndigheder har pligt til at tage hensyn til, at der foretages kontrol i vinens oprindelsesland (jf. herved den ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod Frankrig, præmis 56). Således kræver det mål om samarbejde og gensidig bistand mellem de nationale kontrolmyndigheder, som nævnes i forordning nr. 2048/89, at indførselsmedlemsstaten accepterer de analysecertifikater, der er udfærdiget af den vinproducerende medlemsstat.

35 Domstolens nævnte praksis udelukker imidlertid ikke, at der foretages to analyser, eller at en senere, yderligere analyse kan være berettiget, når det med føje må formodes, at vinen ikke opfylder fællesskabsreglernes krav.

36 Det samme må antages i et tilfælde som det, der foreligger i tvisten i hovedsagen, hvor den af indførselsstaten foretagne supplerende analyse tager sigte på at fastslå de egenskaber ved vinen, som ikke blev kontrolleret ved den analyse, der blev foretaget af produktionsmedlemsstaten.

37 Det første og andet spørgsmål må derfor besvares således, at traktatens artikel 30 og 36 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat underkaster en i en anden medlemsstat produceret vin en hensigtsmæssig kontrol for at fastslå, om vinen opfylder fællesskabskravene, selv om den er ledsaget af forskriftsmæssige analysecertifikater, der er udstedt af behørigt autoriserede laboratorier i oprindelsesmedlemsstaten, såfremt kontrollen gennemføres på ikke-

diskriminerende måde og respekterer proportionalitetsprincippet. Det må tillige kræves, at der herved tages hensyn navnlig til den kontrol, som allerede er foretaget i oprindelsesmedlemsstaten.

Tredje spørgsmål

38 Med det tredje spørgsmål ønsker den nationale ret oplyst, om iltforhold 16/18-metoden opfylder kriterierne om nøjagtighed, repeterbarhed og reproducerbarhed, der omhandles i artikel 74, stk. 2, litra c), i forordning nr. 822/87.

39 Det bemærkes herved, at de ovennævnte kriterier er videnskabelige kriterier. Som generaladvokaten fremhævede i punkt 53 i forslaget til afgørelse, kan man følgelig kun afgøre, om iltforhold 16/18-metoden opfylder kravene i de nævnte kriterier på grundlag af adækvate videnskabelige beviser, samt på grundlag af faktiske konstateringer, der hviler på disse beviser. I et tilfælde som det, der foreligger i tvisten i hovedsagen, tilkommer det den nationale ret at foretage sådanne konstateringer efter de i hjemstaten gældende retsplejeregler. Det skal imidlertid understreges, at den nationale ret i denne sammenhæng også skal tage stilling til, om den omhandlede metode i mellemtiden er blevet godkendt af generalforsamlingen for Det Internationale Vinkontor og, i påkommende tilfælde, på hvilke betingelser.

40 Det tredje spørgsmål må derfor bevares med, at det tilkommer den nationale ret efter de i hjemstaten gældende retsplejeregler at afgøre, om den vinanalysemetode, der benævnes »fastsættelse af isotopforholdet O^{18}/O^{16} i vinens vandindhold« opfylder kriterierne om nøjagtighed, repeterbarhed og reproducerbarhed, der omhandles i artikel 74, stk. 2, litra c), i forordning nr. 822/87.

Sagens omkostninger

41 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering, den tyske regering og Det Forenede Kongeriges regering samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Tribunale civile e penale di Ravenna ved kendelse af 2. marts 1994, for ret:

1) EF-traktatens artikel 30 og 36 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat underkaster en i en anden medlemsstat produceret vin en hensigtsmæssig kontrol for at fastslå, om vinen opfylder fællesskabskravene, selv om den er ledsaget af forskriftsmæssige analysecertifikater, der er udstedt af behørigt autoriserede laboratorier i oprindelsesmedlemsstaten, såfremt kontrollen gennemføres på ikke-diskriminerende måde og respekterer proportionalitetsprincippet. Det må tillige kræves, at der herved tages hensyn navnlig til den kontrol, som allerede er foretaget i oprindelsesmedlemsstaten.

2) Det tilkommer den nationale ret efter de i hjemstaten gældende retsplejeregler at afgøre, om den vinanalysemetode, der benævnes »fastsættelse af isotopforholdet O^{18}/O^{16} i vinens vandindhold« opfylder kriterierne om nøjagtighed, repeterbarhed og reproducerbarhed, der omhandles i artikel 74, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin.

Mancini Hirsch Ragnemalm

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. juni 1997.

R. Grass G.F. Mancini

Justitssekretær Formand for Anden Afdeling